

Een persoonlijk getuigenis van een genezingskruistocht

Het volgende is “Reason 14” uit het boek “17 Reasons Why I Left the Tongues Movement” door Alfred H. Pohl, een voormalig leider in de Pinksterbeweging

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of [HSV](#)). Vertaling, plaatje door M.V. Update 21-6-2008

Onnodig te zeggen dat ik opgroeide in een omgeving waar goddelijke genezing een vooraanstaande leer en praktijk was. Genezingscampagnes waren erg populair en trokken grote massa's aan van heinde en verre, dikwijls gepaard met grote onkosten voor de zieken, die speciale zorgen en transport nodig hadden. Maar eveneens was er bij de meesten teleurstelling. Hun verwachtingen waren zo hoog gesteld om enkel de bodem ingeslagen te worden nadat alle opwinding over was. Sommigen bleken een momentele bevrijding van pijn te ervaren, maar al te veel mensen zouden ontdekken dat er geen blijvende verbetering was. En tegen die tijd zou de genezer te ver weg zijn om tekst en uitleg te verschaffen. De zieke werd er dan toe gedreven zichzelf te beschuldigen van gebrek aan geloof, of in sommige gevallen zijn geloof overboord te gooien. Dit soort procedure bij de behandeling van zieken is een zeer ernstige zaak, en ze moet in vraag gesteld worden in het licht van de Schrift. Veel blaam is er gekomen over de zaak van Christus, door de activiteiten van sommige gewetenloze mensen die beweren dat zij profeten zijn, wonderwerkers of dat zij gaven van genezing hebben. Hierover waarschuwt Petrus ons:

“Er zijn ook valse profeten onder het volk geweest, zoals er ook onder u valse leraars zullen zijn, die heimelijk verderfelijke ketterijen zullen invoeren. Ook verloochenen zij daarmee de Heere, Die hen gekocht heeft, en brengen een snel verderf over zichzelf. En velen zullen hen, door wie de weg van de waarheid gelasterd zal worden, op hun verderfelijke wegen navolgen. En zij zullen u door hebzucht met verzinsels uitbuiten. Het vonnis over hen is reeds lang in werking en hun verderf sluimert niet” (2 Petrus 2:1-3).

Hoe verachtelijk! Door zich te vermommen als mensen die kunnen helpen, maar in werkelijkheid gedreven door hebzucht, zijn zij erop uit die mensen te exploiteren die de minste middelen hebben om hen te betalen.

Hier wil ik toch even duidelijk maken dat ik wel geloof in goddelijke genezing. Ik heb de Heer zieken zien genezen als antwoord op gebed, niet in een spektakelomgeving of speciale genezingscampagnes, maar volgens de eenvoudige bijbelse procedure van Jak 5:14-16. Ook wil ik niet mis begrepen worden, alsof ik tegen het gebed voor de zieken zou zijn, ver van, maar ik geloof werkelijk dat wij aandacht moeten schenken aan de duidelijke waarschuwingen in de Schrift over het valse, het bedrieglijke dat komt in de naam van Christus maar dat niet uit Hem is: Matt 7:21-23.

Vooraleer we aangaande dit onderwerp de Schrift onderzoeken, wil ik u vertellen over een genezingscampagne die ik bijwoonde, waarin de Heer me de ogen opende voor de bedrieglijke praktijken die daar uitgeoefend werden. Ik ging naar deze campagne met een vast geloof in de echtheid van de genezer en zijn gaven om te genezen. Ik deed alles wat ik kon om hem te helpen. Ik stond honderd procent achter hem en moedigde zieke vrienden aan om lange afstanden af te leggen om genezen te worden.



In die tijd, ik geloof dat het in 1947 was, behoorde ik bij het lerarenkorps van onze denominale bijbelschool in Saskatoon, Sask (Canada). De genezingsbijeenkomsten werden in het kerkauditorium gehouden dat zich naast het bijbelschooldormitorium (de slaapvertrekken) en de burelen bevond. Het werd mijn verantwoordelijkheid om de zwaar zieken, zoals mensen op een brancard, in de verschillende slaapkamers onder te brengen. De ‘genezer’ in deze campagne was **William Branham** [foto links] uit de V.S.A. die door onze kerkleiding werd uitgenodigd in enkele van onze

grotere stadskerken. De diensten werden goed bijgewoond, door mensen die grote afstanden aflegden, en velen kwamen uit andere provincies. Toen Mr Branham zijn vergadering in het kerkauditorium had beëindigd, wilde ik hem meenemen voor een bezoek van kamer tot kamer in het dormitorium, zodat hij kon bidden voor hen die niet in staat waren om de openbare samenkomsten bij te wonen of in de ziekenrijen te staan. Dit gaf me een uitstekende gelegenheid om nauw met hem samen te werken en te observeren wat er gebeurde. Laat me hier herhalen dat ik in die tijd helemaal achter Mr Branham stond en dat ik ernstig met hem meebad voor de genezing van deze beste lijdende mensen. In die tijd, toen hij de zieken een na een de verzekering gaf dat zij genezen waren, verheugde ik me en prees de Heer samen met hen.

Een algemene praktijk van Mr Branham was dat hij de hand nam van een zieke, en dan zoiets zei als dit: "De vibraties in uw hand zeggen me dat u kanker hebt. Maar ik zal voor u bidden dat de Heer u zal genezen". Nadat hij dan gebeden had, zou hij zoiets als het volgende zeggen: "De vibraties zijn weg, de kanker is dood. U bent genezen! Maar u zal nu ongeveer drie dagen erg ziek zijn, totdat uw lichaam het dode cancerogene weefsel afstoot. Maar maak u geen zorgen, u bent genezen. Vertrouw gewoon op de Heer". Met soortgelijke woorden zou hij deze lijdenden de verzekering geven dat zij zouden herstellen. Dit zou natuurlijk hoop en vrede brengen voor deze zielen, waarna velen daarop reageerden met een grote financiële gave, dikwijls ver boven hun middelen. Bij wijlen gaf ik grote sommen geld door aan Mr Branham, wat ik altijd graag deed, want ook ik geloofde hem.

Dit zal u slechts een klein beeld geven van wat dag na dag plaatsvond gedurende de hele campagne, maar u zal zich de vreugde kunnen inbeelden die geschapen werd door de verklaringen van deze man dat ze genezen waren, en de hoop die werd gegeven aan vele mensen die hopeloos waren in hun pijn en lijden. Ik zou willen dat ik kon doorgaan met te zeggen dat al deze mensen, of tenminste een groot aantal van hen, verder herstelden. Maar dat kan ik niet. De tijd verliep en de campagne eindigde, en Mr Branham en zijn gezelschap waren weg. Toen begonnen we de resultaten te zien, beproefd door de tijd. Het was een moeilijke tijd voor ons, en vooral voor mij. Want al degenen die ik persoonlijk had zien 'genezen' worden en die als 'genezen' werden verklaard, stierven. Ons geloof werd ernstig op de proef gesteld. En de verwanten van de overledenen zouden de vraag stellen: "Waarom?" En wat kon ik hen dan zeggen?

Ik moest mezelf ook verschillende vragen stellen: Als deze mensen werkelijk genezen waren, waarom stierven ze dan? Faalde hun geloof? Waarom dan faalden zoveel in hun geloof en verloren ze hun genezing? Hoe valt dit te rijmen met de genezingen die opgetekend staan in de Schrift? Was het toen ook zo dat mensen die genezen werden door Christus en de apostelen, hun genezing konden kwijtspelen? Vielen die ook terug in wanneer hun geloof faalde? Of, zou het kunnen zijn dat deze Branham-genezingen slechts namaak en helemaal niet echt waren? En, het ergst van al: was het mogelijk dat wij allen het slachtoffer waren geworden van misleiding?

Al deze vragen werden gradueel beantwoord in de dagen en weken die op de campagne zouden volgen. De tijd en de ruimte ontbreken me hier om de verschillende betrokken voorvallen precies uit te werken, maar ik wil eenvoudig refereren naar de belangrijkste dingen.

In de eerste weken na de campagne ontvingen wij het ene bericht na het andere van mensen waarbij de genezing geen stand had gehouden. Ofwel waren ze teruggevallen tot hun vorige toestand, of ze waren gestorven. Het was werkelijk beroerd! Sommige bemoeizieke journalisten hadden de dingen onderzocht. Hun verslagen kwetsten de reputatie van onze kerken en de getuigen toen bleek dat meer en meer mensen, die verondersteld genezen waren, helemaal niet beter waren geworden.

Op een dag, toen ik bezig was op het kantoor van de bijbelschool, ontving ik een bezoeker. Toen hij binnenkwam herkende ik hem onmiddellijk als de vader van een van onze studenten. Hij was van een hooggerespecteerde familie in onze kerkgemeenschap. Niet vele dagen hiervoor was hij zijn vrouw, die kanker had, gevolgd naar Saskatoon. Hij had me op de luchthaven gebeld om een ambulance en ik zorgde ervoor dat zij in een van de slaapkamers werd ondergebracht. Die ochtend toen Mr Branham zijn bediening in het kerkauditorium had beëindigd, leidde ik hem naar haar kamer waar hij voor haar bad en haar genezen verklaarde. Nodeloos te zeggen dat wij ons allen verheugden! Met vreugde keerden zij terug met de ambulance en het vliegtuig naar hun huis bij Regina

(Canada). Nu, enkele dagen later zat deze beste broeder voor mij in ons kantoor, zijn hart klopte hevig en zijn geest was verward. Hij was van 300 km ver gekomen om me te spreken. Vooraleer hij begon echter, voelde ik wat er mogelijk gebeurd was. Toch kwetste zijn vraag me heel erg: “Broeder Pohl”, zei hij, “u was er toch bij, langs het bed van mijn vrouw, toen Mr Branham voor haar bad en haar genezen verklaarde?” “Ja”, antwoordde ik, “Ik was er helemaal bij”. Hij ging verder: “Kan u mij verklaren hoe het komt dat mijn vrouw, die slechts enkele dagen geleden genezen was, nu in het graf ligt?” Vrienden, ik geloof dat dit de hardste vraag was die ik ooit moest beantwoorden! Mijn hart ging naar deze goede broeder uit. Ik voelde met hem mee. Maar hoe zou ik hem kunnen antwoorden? Moest ik hem zeggen dat hij en zijn familie gefaald hadden in geloof? Ja, zijn familie had een hoog aanzien in onze denominatie, juist vanwege hun geloof. Of, moest ik hem vertellen dat Mr Branham misschien niet over de gaven van genezing beschikt en dat wij allen misleid waren? Dit toegeven zou een ernstige weerslag hebben op de reputatie en integriteit van onze denominale leiders die Mr Branham naar Canada brachten om in onze kerken te dienen.

Eigenlijk kan ik me nu niet meer precies herinneren wat ik onze broeder zei, maar ik weet dat dit alles me ernstig aan het denken zette. Ik begon ernstig de hele omvang van onze leer en praktijk over goddelijke genezing in vraag te stellen. Ik ben echter niet zeker dat veel anderen hetzelfde deden.

Iemand zou kunnen zeggen dat dit voorbeeld een uitzondering was, maar was dat zo? Dan bestonden er veel te veel van deze ‘uitzonderingen’! Laat me een ander geval citeren:

Op een namiddag gedurende de genezingscampagne kreeg ik een telefoon van een pinksterpastor uit Ontario. Hij meldde zich aan met zijn kankerzieke vrouw en haar verzorgster. Zoals bij anderen gaf ik hen een plaats in een slaapkamer van het dormitorium. Tijdens de behandeling werd voor haar gebeden en Mr Branham verklaarde haar genezen. Ook hier was er veel vreugde. Ik herinner me dat de pastor me een forse check gaf om aan Mr Branham te overhandigen, waarbij hij opmerkte dat hij het zich niet kon veroorloven zo’n grote som te geven, maar dat Mr Branham het verdiende omdat zijn vrouw nu genezen was, en dat hij duizenden dollars had gespendeerd aan dokters die haar niet konden helpen. Het was verscheidene weken later dat ik, als de missiesecretaris van onze denominatie, een bezoek bracht aan, en diende in onze kerken van Ontario. Toen ik in de buurt kwam van de stad van deze pastor, vroeg ik naar de gezondheid van zijn vrouw, en hoorde dat ook zij gestorven was. Wat een klap moet dat niet geweest zijn voor hem! Maar dat was nog niet alles. Mij werd gezegd dat hij een goede radiobediening had. Toen hij was teruggekeerd van de genezingssamenkomsten te Saskatoon kondigde hij in zijn radio-uitzending aan dat zijn vrouw wonderlijk genezen werd. Echter, slechts kort nadien moest hij zijn luisteraars bekend maken dat zijn vrouw was gestorven. Dit een zware klap was voor zijn radiobediening, zo werd me gezegd.

Vrienden, wat voor getuigenis is dit voor de wereld? Er loopt iets verkeerd! Was het echt het geloof van de pastor dat faalde? Gebeurde zoiets ook bij hen die genezen werden door de Heer Jezus of Zijn apostelen? Waar dan staat dit geschreven? Als christenen denken we soms dat we ‘liefdadig’ zijn als we deze dingen overzien, maar is het ‘liefdadigheid’ of is het ‘liefde’ die dit soort dingen toelaat in onze kerken? Is het liefde die de zieken nodeloos doet lijden, hen ontgoochelt en uitgaven meebrengt? En belangrijker: is het bijbels gerechtvaardigd om ons met het valse, de namaak in te laten? (Zie Titus 1:7-14).

Zijn wij als kerkleiders opgeroepen om de schapen de beschermen ... of de wolven?

Het was dit falen in onze denominatie, en de tongenbeweging in het algemeen, en de samenwerking met befaamde en populaire bedienaars die gestopt had moeten worden, die voor mij de belangrijkste redenen werden om de tongenbeweging te verlaten. Toch geloof ik dat de Heer vandaag nog geneest. De methode daartoe staat in Jakobus 5:14-15, waar de zieke persoon de oudsten van de gemeente moet roepen. Vandaag is dit omgekeerd: de ‘genezers’ roepen de zieken op! Er worden gewoonlijk ook grote offergaven gebracht, waarvan heel veel - zoniet alles - naar de genezer gaat.

Opnieuw wordt ik herinnerd aan Petrus’ waarschuwing in 2 Petrus 2:3, waar we lezen:

“En zij zullen u door hebzucht met verzinsels uitbuiten. Het vonnis over hen is reeds lang in werking en hun verderf sluimert niet”.

En het is tragisch dat daardoor over de weg van de waarheid kwaad wordt gesproken (2 Petrus 2:2). Het maakt het Evangelie van Christus te schande.

Bovendien zouden wij de resultaten van de moderne genezingscampagnes moeten onderzoeken en ze vergelijken met deze van Christus en de apostelen. Welk percentage van de zieken wordt echt genezen? In het algemeen, overeenkomstig wat ik heb waargenomen, is de verbetering erg miniem. Ja er zijn er enkele. Er zijn zonder twijfel enkele psychologische genezingen, en er zijn er enkelen wier geloof zich helemaal uitstrekt tot de Heer Jezus en die niettemin worden genezen, ondanks de genezer. Maar dezen zijn klein in aantal. Word niet misleid door het aantal waarvan u *denkt* dat u ze zag genezen worden in een campagne. Dat alles kan erg misleidend zijn. Bevangen door de opwindende en de geest van de samenkomst, kan u gemakkelijk misleid worden. Ik had het voorrecht om als 'insider' erbij te staan, en had mijn ogen open voor sommige van de werkingen. Ik zou, als de tijd het me toeliet, over verschillende gevallen kunnen spreken waarbij mensen in het publiek dachten dat zij een mirakel zagen, terwijl dat helemaal niet waar was.

Belangrijker is dat het lage percentage van degenen die vandaag genezen worden geen vergelijk heeft met het Bijbelse verslag. Over Christus Zelf lezen we in Matt 8:16:

“Toen het nu avond geworden was, brachten ze velen die door demonen bezeten waren, bij Hem, en Hij dreef de boze geesten uit met een enkel woord, en Hij genas **allen** die er slecht aan toe waren”.

Over de apostelen lezen we in Hand 5:16:

“En ook de menigte uit de steden in de omgeving kwam gezamenlijk naar Jeruzalem. Men bracht zieken en hen die door onreine geesten gekweld werden, en zij werden **allen** genezen”.

In die tijd moest men niet vragen: “Waar zijn degenen die echt genezen zijn?” Neen, want zij werden allen genezen! Dat waren de echte gaven van genezing. Laat hen die beweren de echte gaven van genezing te hebben vandaag hetzelfde bewijs leveren! Maar zij schieten ernstig tekort.

Bovendien blijken sommigen van de moderne genezers zich te 'specialiseren' in bepaalde soorten kwalen. Zij hoeden zich voor de moeilijker gevallen zoals ernstige misvormingen. Maar de genezingen die door Christus en de apostelen werden uitgevoerd waren niet beperkt tot bepaalde kwalen. Van de Heer Jezus lezen wij:

“En Jezus trok rond in al de steden en dorpen en gaf onderwijs in hun synagogen, en Hij predikte het Evangelie van het Koninkrijk en genas **iedere ziekte en elke kwaal** onder het volk” (Matt 9:35).

En in Hand 5:16 lezen we dat “**allen** genezen werden”. Het is duidelijk dat toen elke ziekte en kwaal door hen genezen werd.

Tenslotte moeten we eraan denken dat er de tekenen waren van een apostel, die als hun geloofsbrieven dienden, omdat zij geroepen waren voor het leggen van de fundamenten van de Kerk, waarmee Christus Zelf begonnen was (Ef 2:20). Dit is het waar Paulus naar verwijst in 2 Kor 12:12 wanneer hij zijn apostelschap verdedigt voor de kerk te Korinthe. We lezen:

“De kentekenen van een apostel zijn onder u werkelijkheid geworden in alle volharding, in tekenen en wonderen en krachten”.

Mijn vraag is deze: Indien iemand los van de apostelen of zij die door hen gemachtigd waren, zulke verbazingwekkende genezingen en mirakels kon doen, wat zijn dan de tekenen van een apostel? We moeten daarom concluderen dat deze speciale gaven van genezing en mirakels gegeven waren aan de apostelen als hun geloofsbrieven terwijl zij werkten aan de fundering van de Kerk, en toen dat werk gedaan was, en zij verdwenen van het aardse toneel, waren deze gaven niet langer operatief.

De grote manifestatie van het miraculeuze dat Christus en zijn apostelen vergezelde bij de aanvang van de Kerk, eindigde met het verdwijnen van de apostelen. Als wij vandaag deze krachten trachten te dupliceren kan dat enkel leiden tot verwarring en het openen van een deur die de misleiding en ontgoocheling binnenlaat. Ik geloof dat de recente geschiedenis deze stelling bewijst.

De kerkgeschiedenis toont eveneens aan dat met het verdwijnen van de apostelen daarmee ook de grote manifestatie van miraculeuze gaven ophield. Zelfs tegen het eind van Paulus' bediening blijkt dat hij niet langer de gaven van genezing gebruikte, want hij schrijft aan Timotheüs, in 2 Tim 4:20:

“Erastus is in Korinthe gebleven en Trofimus heb ik in Miléte **ziek** achtergelaten”.

Nu, als de moderne leer waar was dat God wil dat al Zijn volk altijd wel en gezond is, waarom gebruikte Paulus dan niet de gaven van genezing en genas hij Trofimus? Het is wel zeker dat hij Trofimus' hulp had kunnen gebruiken in de bediening. Maar het lijkt erop dat zelfs toen reeds de gaven van genezing verdwenen waren.

Dit betekent niet dat, niettegenstaande de gaven verdwenen zijn, God vandaag niet kan of wil genezen. Hij is nog steeds soeverein en beantwoordt gebed wanneer wij tot Hem komen overeenkomstig Jakobus 5:14-15. Dank God dat velen werkelijk genezen werden - niet door de bijzondere gaven maar door “het gelovig gebed”. Wij moeten vandaag niet dezelfde spectaculaire manifestaties verwachten van genezingen en mirakels die de bediening van Christus en zijn apostelen vergezelden en ondersteunden, want die wonderen hoorden bij hen, als hun geloofsbrieven, bij de fundamentlegging van de Kerk. Vandaag geldt:

“Want wij wandelen door geloof en niet door aanschouwen” (2 Kor 5:7).

Zie het gehele boek online op: <http://www.wayoflife.org/fbns/17%20Reasons/17reasons01.htm>

Lees ook:

William Branham: Profeet van God? Deel 1: [DOC](#) of [PDF](#)

William Branham: Profeet van God? Deel 2: [DOC](#) of [PDF](#)

En verder:

http://nl.wikipedia.org/wiki/William_Branham

<http://www.letusreason.org/Latrain3.htm>

<http://www.letusreason.org/Latrain4.htm>

<http://www.letusreason.org/Latrain26.htm>

<http://www.deceptioninthechurch.com/quotes.html#branham>

<http://www.deceptioninthechurch.com/williambranham1.html>

<http://www.watchman.org/profile/branpro.htm>

<http://www.bloomington.in.us/~lgthscac/apostateoccultprophets.htm>

<http://www.bereanpublishers.com/Cults/branhamism.htm>

<http://www.seekgod.ca/latterrain.htm>

<http://www.discernment.org/precedin.htm>

<http://www.truthwatch.info/modules.php?op=modload&name=News&file=article&sid=119>

E-mail: verhoevenmarc@skynet.be

Homepage: www.verhoevenmarc.be of users.skynet.be/fa390968

Ga hier naar de [Nieuwste Artikelen](#) of www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm